



## Γιώργος Παυλόπουλος

### ► Οι περιφερειακές και δημοτικές εκλογές αποτελούν ένα στιγμιότυπο της μεγάλης αναμέτρησης που θα κρίνει τη ζωή μας

Στο πολιτικό σύστημα που καταδυναστεύει τον ταλαιπωρημένο λαό τούτης της χώρας δεν κυριαρχούν μόνο ο Μητσοτάκης και ο Γεωργιάδης, ο Τσίπρας και ο Κασσελάκης, ο Ανδρουλάκης και τα κάθε λογής ακροδεξιά αποβράσματα. Το ίδιο σύστημα σφραγίζουν με την παρουσία και τη δράση τους οι κάθε λογής «νταβατζήδες», οι μεγαλοεπιχειρηματίες ή οι άνθρωποί τους που, εκτός των άλλων, έχουν χωρίσει την Ελλάδα σε βιλαέτια και λειτουργούν ουσιαστικά όπως η Καμόρα και η Ντράγκεντα στην Ιταλία.

Είναι αυτοί που λύνουν τις διαφορές τους «σαν άντρες», επειδή δεν είναι «λουλούδες» –έστω κι αν το κάνουν μόνο με την προστασία και την ασφάλεια που τους προσφέρουν οι μπράβοι τους- αποδεικνύοντας ότι η βία και ο σεξισμός είναι σύμφυτα με το συγκεκριμένο σύστημα. Είναι οι ίδιοι που δεν διστάζουν, όταν και όποτε κρίνουν ότι τους βολεύει, να θέτουν υπό τον έλεγχό τους ακόμη και ολόκληρες πόλεις ή Περιφέρειες, απειλώντας και εκβιάζοντας τους κατοίκους τους.

Πρόκειται για τις ίδιες πόλεις και Περιφέρειες που έχουν μετατραπεί σε φυλακές για τα εκατομμύρια των πληβείων, προσφέροντας ευκαιρίες μόνο στο κεφάλαιο και τους παρατρεχάμενούς του, οι οποίοι έχουν πλέον στόχο κάθε ελεύθερο χώρο, πάρκο ή παραλία και κάθε κοινωνική δραστηριότητα — όπως απαιτούν οι άγριοι νόμοι του ολοκληρωτικού καπιταλισμού. Αυτές στις οποίες οι σύγχρονοι εργαζόμενοι-φτωχοί και η νεολαία (κυρίως η φοιτητική, αλλά όχι μόνο) αναζητούν εναγωνίως ένα σπίτι μέσα στη ζούγκλα των ξενοδοχείων και των συγκροτημάτων ενοικιαζόμενων δωματίων τύπου Airbnb, περιμένουν με απόγνωση στις στάσεις των συνειδητά υποβαθμισμένων μέσων μαζικής μεταφοράς ή βλέπουν να καταρρέουν οι στέγες στα σχολεία που στέλνουν τα παιδιά τους.

Όσο για τα έργα βιτρίνας και τους κάθε λογής «Μεγάλους Περιπάτους», είναι η αδυναμία των «νταβατζήδων» και του πολιτικού τους προσωπικού, μιας και τους επιτρέπουν να πετυχαίνουν με ένα σμπάρο πολλά τρυγόνια: Να «μασούν» τα κονδύλια από τον προϋπολογισμό της ΕΕ (που σφουρίζει αδιάφορα και το παίζει αδιάφορη, ενώ είναι αυτή που στηρίζει το σύστημα), να κάνουν μπίζνες με τους ημέτερους και να χτίζουν συμμαχίες μαζί τους μέσω των απευθείας αναθέσεων και των περίφημων ΣΔΙΤ, να εξαγοράζουν συνειδήσεις και ψήφους με τις εξευτελιστικές συμβάσεις διάρκειας λίγων μηνών, που ανανεώνονται μόνο έναντι συγκεκριμένων ανταλλαγμάτων και δήλωσης αέναης πίστης. Και ταυτόχρονα,

να συμπληρώνουν το κεντρικό κράτος, θρέφοντάς το και θρεφόμενοι από αυτό, μέσα από μια «πυραμίδα» που φτάνει μέχρι την κορυφή του.

Δεν πρόκειται, φυσικά, για κάτι καινούριο, αλλά για μια πάγια τακτική δεκαετιών, που εφαρμόζεται συστηματικά και διαχρονικά από όλες τις κυβερνήσεις, κεντρικές και τοπικές. Είναι η πολιτική η οποία επέβαλε τη «Μεγάλη Ιδέα» των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004 και την κατασκευή φαραωνικών έργων –αντί για τα εκατοντάδες μικρότερα και πιο λειτουργικά που είχε και έχει ανάγκη ο λαός– τα οποία όχι απλώς εκτίναξαν το χρέος κάθε νοικοκυριού και οδήγησαν στη χρεοκοπία, αλλά στη συνέχεια αφέθηκαν εγκαταλειμμένα να σαπίσουν. Με σκοπό, σταδιακά, να τεμαχιστούν και να εκχωρηθούν σχεδόν τσάμπα στο κεφάλαιο, με κερασάκι στην τούρτα (όπως όλα δείχνουν) το εμβληματικό ΟΑΚΑ — μαζί με το προβληματικό στέγαστρό του, το οποίο κόστισε όσο 4-5 πλήρως εξοπλισμένα νοσοκομεία.

Αυτή ακριβώς η δυστοπία, την οποία βιώνει, βλέπει και συνειδητοποιεί ο κάθε στοιχειωδώς νοήμων άνθρωπος, γεννά απόγνωση μα και οργή, διάθεση υποταγής για να «τα φέρουμε βόλτα» μα και εξέγερσης και ανατροπής για να «τους πάρει ο διάολος». Είναι, αναμφίβολα, ερμηνεύσιμο και κατανοητό το γεγονός ότι σήμερα υπάρχουν τόσο πολλοί, η πλειοψηφία, που νιώθουν πως δεν έχουν την πολυτέλεια και το στήριγμα για να προτάξουν την οργή και να πνίξουν την υποταγή. Που δεν βλέπουν άλλο δρόμο και ασπάζονται το «*κάλλιο πέντε και στο χέρι παρά δέκα και καρτέρι*», έστω κι αν καταλαβαίνουν ότι και αυτά τα πέντε θα μειώνονται διαρκώς.

Τούτο το σκηνικό, όμως, δεν μπορεί και δεν πρόκειται να ανατραπεί με καμιά εκλογική αναμέτρηση, με κανένα μεμονωμένο αγώνα, όσο ηρωικός και αν είναι. Πολύ περισσότερο, δεν πρόκειται να ανατραπεί από καμιά «προοδευτική» διακυβέρνηση, σε κεντρικό ή τοπικό επίπεδο, καθώς το καλύτερο που μπορεί να καταφέρει (κι αυτό αμφίβολο...) θα είναι να δώσει παράταση ζωής και να κάνει λιγότερο επώδυνο το τέλος για τους μελλοθάνατους είλωτες της εποχής μας.

### Η απάντηση στη σημερινή δυστοπία «κρύβεται» στα αντικαπιταλιστικά, αντιδιαχειριστικά ψηφοδέλτια

Η μοναδική ελπίδα –κι αυτό το ξέρουν ακόμη κι αυτοί που επιμένουν να το αρνούνται– βρίσκεται αλλού: Στην «υποταγή» κάθε εκλογικής αναμέτρησης και κάθε αγώνα, μεγάλου ή μικρού, κάθε κοινωνικής κίνησης και πρωτοβουλίας και κάθε πολιτικής συμμαχίας, σε ένα ανώτερο και πιο μεγάλο σκοπό. Σε ένα «αφήγημα» για τον κομμουνισμό της εποχής μας, το οποίο θα αμφισβητεί και θα κοιτά στα μάτια τον ολοκληρωτικό καπιταλισμό, και στα συλλογικά και οργανωμένα «όπλα» του που θα τον στοχεύουν απευθείας στην καρδιά.

Αν έτσι είναι και αν έτσι πρέπει να γίνει, τότε και σε αυτή την εκλογική αναμέτρηση, στο χέρι ας βρεθούν τα ψηφοδέλτια της αντικαπιταλιστικής, ανατρεπτικής, αντισυστημικής, αντιδιαχειριστικής Αριστεράς, στους δήμους και τις Περιφέρειες. Αποφασιστικά και συνάμα ενωτικά, χωρίς ταλαντεύσεις και «γλυκά μάτια» προς εκείνους που είτε δεν θέλουν είτε δεν μπορούν είτε, ακόμη χειρότερα, ψαρεύουν σε θολά νερά, επιμένοντας να πατούν σε πολλές βάρκες. Συντηρώντας, μάταια, την αυταπάτη ότι την κρίσιμη στιγμή θα προλάβουν να πηδήξουν σε αυτή που θα μπάζει τα λιγότερα νερά...

Πηγή: **PRIN**